

Мисията ни там беше кратка, но много важна – да се видим с приятелите ни монаси, а и да им предадем съставената картна документация от проучванията ни на изкуствените подземни съоръжения в рамките на манастира. След като последното бе сторено, без да се маем нарамахме раниците и се упътихме към манастира Костамонит, където възнамерявахме да нощуваме. Малко равно, после нагоре по баира, малко надолу, баирче, спускане, леко изкачване и ето ни където трябва. Всичко на всичко около 3 км. Настаниха ни, слава Богу –обикновено , в Атонските манастира не приемат без предварителна резервация... По традиция отидохме на служба, последва вечеря и после вече си бяхме по леглата. Нощното пътуване, прехода и емоциите ни бяха взели силиците и рано-рано се унесохме в сън. Рано пиле, рано пее в 8.30 метнахме раниците и бързо се спуснахме в дерето под манастира. Приключението, за което ще стане дума започна !

Мисия Атон

Вначалото се движихме безгрижно по равното дъно на суходолието. После то, започна да се „показва рогата“ – появиха се малки, лесно преодолими прагчета, а по късно и 3-4 –метрови прагове. Пещери обаче йок ! Появата на първият отвор ни ентузиазира! Зад него малка, но красива пещерка с два комина. Докато Коста и Милен я картираха, 30-наметра по-надолу се натъкнах на друга пещера. Оказа се само 15 м, но кой ти я дава? После спряхме на прага на нов, уж непреодолим , почти 6-метров праг, но Сашо му намери цаката! Стените се изправиха-дерето се превърна в каньон. Скоро, пред нас се появи странен правоъгълен градеж. Почти веднага установихме, че е „майка“ ! Така монасите тук наричат подземните водосъбирателни съоръжения. Капакът, голям ламаринен лист, беше отгоре. Надолу двуметрова шахта, откъдето водят началото си две галерии – напред и назад. Подробностите- не тук и не сега.

Иначе, всичко това е за да събере, на принципа на дренажната система, буквално всяка капчица водас цел използването й за питейни или стопански нужди. Добре, че Коста и Милен носеха ботуши иначе това монашеско творение щеше да бъде картирано твърде трудно! Бяхме изминали почти 2 километра(справка GoogleEarth), когато се изправихме на ръба на поредния праг. Освен , че бе около 10-на – 12 метра на дъното му имаше дълбоко, до над колене езеро. Поради липса на подходящо въже и необходимите съоръжение трябваше да спрем дотук. За сметка на това, в скалния откос вляво зърнахме няколко отвора, та дори и внушителен скален мост. Когато Милен и Коста се покатериха, стена ясно че там горе има и неголяма проходна пещера.

